

TEZA:

Obwiniony radca prawny podczas interwencji policji zachowywał się agresywnie i w stosunku do sierżanta policji używał słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, czym znieważył go podczas i w związku z wykonywaniem czynności służbowych. Za ten czyn radca prawny został ukarany upomnieniem.

WO-49/23**ORZECZENIE**

z dnia 15 czerwca 2023 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny
Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki**Sędziowie:** S WSD Edward Strzelecki /sprawozdawca/
S WSD Przemysław Ciszak**Protokolant:** Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Konrada Mazur
po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2023 r. na rozprawie
sprawy radcy prawnego D. F.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego z dnia 07 maja 2021 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 08 kwietnia 2022 r., sygn. akt OSD 5/21,

orzeka:

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości,

II. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałowanej kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2021 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych uznał obwinionego radcę prawnego D.F. za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że podczas interwencji policji, dnia 20 listopada 2015 r. D. F. zachowywał się agresywnie i w stosunku do sierż. B.R. używał słów powszechnie uważanych za wulgarne i obraźliwe, czym znieważył go podczas i w związku z wykonywaniem czynności służbowych

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2022 poz. 1166 ze zm.) w związku z art. 6, art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2022 poz. 1166 ze zm.) wymierzył mu karę upomnienia oraz na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2022 poz. 1166 ze zm.) i na podstawie uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r., w sprawie określenia wysokości zryczałowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył radcę prawnego D.F. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych kwotę 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych 00/100).

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony, zaskarżając je w całości (tj. co do punktu I i II, co do winy, całości orzeczenia o karze i kosztach postępowania) i na podstawie art. 438 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. Obrazę prawa materialnego, tj. art.70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez niezastosowanie tego przepisu polegające na zaniechaniu uwzględnienia, że karalność przewinienia dyscyplinarnego z dnia 20 listopada 2015 r. ustała po 5 latach, tj. z dniem 20 listopada 2020 r. Naruszenie art. 70 ust. 2 ustawy o

radcach prawnych doprowadziło w konsekwencji do bezwzględnej przyczyny odwoławczej na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

2. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 313 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegającą na zaniechaniu wskazania w sentencji postanowienia o przedstawieniu obwinionemu zarzutów dokładnego określenia zarzucanego obwinionemu czynu. W sentencji postanowienia z dnia 29 maja 2020 r. o przedstawieniu obwinionemu zarzutów wskazano niedokładnie, że obwinionemu przedstawiono zarzut *„polegający na naruszeniu Zasad Etyki Radców Prawnych poprzez znieważenie funkcjonariusza publicznego podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych”*. W sentencji postanowienia o przedstawieniu obwinionemu zarzutów nie wskazano: (i) kogo miał znieważać obwiniony; (ii) kiedy miało dojść do zarzucanego obwinionemu czynu; (iii) gdzie miało dojść do zarzucanego obwinionemu czynu; oraz (iv) w jaki sposób obwiniony miał znieważać funkcjonariusza publicznego. Zaniechanie wskazania ww. elementów w treści sentencji postanowienia o przedstawieniu obwinionemu zarzutów oznacza, że postanowienie z dnia 29 maja 2020 r. nie jest postanowieniem o przedstawieniu zarzutów w rozumieniu art. 313 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Wada ta oznacza, że w sprawie nie doszło do wydania prawidłowego postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Brak wydania prawidłowego postanowienia o przedstawieniu obwinionemu zarzutów doprowadził w konsekwencji do bezwzględnej przyczyny odwoławczej na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Bezwzględna przyczyna odwoławcza polega na braku skargi uprawnionego oskarżyciela, ponieważ oskarżyciel nie był uprawniony do wniesienia wniosku o ukaranie bez wcześniejszego wydania prawidłowego postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Z wiążącego dla Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wyroku wydanego w niniejszej sprawie przez Sąd Najwyższy w dniu 10 września 2019 r. wynika, że oskarżyciel nie jest uprawniony do wniesienia wniosku o ukaranie, jeżeli wcześniej oskarżyciel nie wydał prawidłowego postanowienia o przedstawieniu obwinionemu zarzutów.
3. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 332 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegającą na

zaniechaniu wskazania we wniosku o ukaranie z dnia 2 lutego 2021 r. obligatoryjnych elementów wniosku o ukaranie jakim są numer telefonu, telefaksu i adres poczty elektronicznej lub informacji o ich nieposiadaniu przez obwinionego lub niemożności ich ustalenia. Brak wskazania we wniosku o ukaranie ww. obligatoryjnych elementów w konsekwencji doprowadziło do zaniechania zwrócenia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wniosku o ukaranie oskarżycielowi oraz doprowadziło następnie do bezwzględnej przyczyny odwoławczej na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, tj. braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Wniosek o ukaranie z dnia 2 lutego 2021 r., który nie zawierał ww. obligatoryjnych elementów aktu oskarżenia nie jest skargą w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

4. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 156 § 2 k.p.k. w zw. z art. 321 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegającą na zaniechaniu wydania obwinionemu kserokopii dokumentów z akt sprawy (pomimo wniosku obwinionego zawartego w pkt 5 pisma z dnia 5 marca 2021 r.) oraz zaniechaniu wyznaczenia obwinionemu prawidłowego terminu na zaznajomienie z materiałami postępowania (pomimo wniosku obwinionego z dnia 10 sierpnia 2020 r.). Naruszenie to doprowadziło w konsekwencji do naruszenia kodeksowej i konstytucyjnej zasady jawności postępowania dla obwinionego oraz prawa obwinionego do obrony. Naruszenie to może mieć wpływ na treść orzeczenia wydanego w sprawie, ponieważ obwiniony wskutek braku dostępu do materiału dowodowego został pozbawiony możliwości podniesienia zarzutów błędów w ustaleniach faktycznych.
5. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegającą na oddaleniu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wniosków o przesłuchanie pokrzywdzonego oraz bezpośrednich świadków zdarzenia z dnia 20 listopada 2015 r. pomimo, że ww. osoby nie zostały nigdy przesłuchane w postępowaniu sądowym i dyscyplinarnym. Nadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w żaden sposób nie uzasadnił faktycznie postanowienia o oddaleniu ww. wniosków dowodowych,

lecz ograniczył się jedynie do powtórzenia treści art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w postanowieniu o oddaleniu wniosków dowodowych. Naruszenie to mogło doprowadzić do błędów w ustaleniach faktycznych, ponieważ pokrzywdzony i świadkowie mogli zaprzeczyć, że obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

6. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 70⁶ ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego polegającą na obciążeniu obwinionego kosztami postępowania w maksymalnej wysokości 3.000,00 zł pomimo, że nie było to uzasadnione liczbą i czasochłonnością czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzajem i stopniem zawłości sprawy, ponieważ: (i) w dochodzeniu dyscyplinarnym nie przesłuchano żadnego świadka; (ii) postępowanie przed sądem dyscyplinarnym ograniczyło się do jednej rozprawy, na której jedynie przeprowadzono dowody z dokumentów. Naruszenie to doprowadziło do rażącego zawyżenia kosztów postępowania, którymi obciążono obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych dalej OSD po raz drugi, wskutek wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2019 roku sygn. akt II DSI 52/19, który to Sąd rozpoznawał kasację wniesioną przez obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt WO 123/18 zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt OSD-20/18. Wyrokiem tym Sąd Najwyższy uchylił orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 lutego 2019 r., sygn. akt WO 123/18 oraz orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt OSD-20/18 na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust 1 ustawy o radcach prawnych i na podstawie art. 17 § 1

pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust 1 ustawy o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne dotyczące radcy prawnego D.F. umorzył wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Po raz drugi rozpatrywał przedmiotowe odwołanie również Wyższy Sąd Dyscyplinarny dalej WSD, pod sygnaturą akt WO – 119/21, wydając orzeczenie z dnia 15 listopada 2021r. uchylające zaskarżone orzeczenie OSD z 08.04.2021r. o sygn. akt 5/21 i umarzając postępowanie dyscyplinarne. W wyniku zaskarżenia w/w orzeczenia kasacją Ministra Sprawiedliwości, Sąd Najwyższy wyrokiem z 22.02.2023r., sygn. akt II ZK 75/22 uchylił zaskarżone orzeczenie WSD z 15.11.2021r., sygn.. akt WO-119/21 i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wskazany wyżej wyrokiem Sąd Najwyższy dokonał prawnej weryfikacji stanowiska WSD co do zastosowania w sprawie art. 327 § 2 k.p.k., w aspekcie negatywnej przesłani procesowej dającej w oparciu o art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. podstawę do umorzenia postępowania dyscyplinarnego. W tym zakresie dokonał również analizy czynności podjętych i przeprowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w przedmiotowej sprawie, co daje podstawę do stwierdzenia, że zarówno co do sposobu działania, formy jak i treści były prawidłowe. W tym stanie rzeczy zarzuty w tym zakresie stawiane w odwołaniu nie znajdują uzasadnienia i aprobaty ze strony WSD.

WSD w pełni podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny. Z analizy materiału dowodowego wynika, że przeprowadzone dowody nie pozostawiają wątpliwości co do poczynionych w sprawie ustaleń, zaś OSD nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego ani przepisów prawa procesowego w stopniu mogącym mieć wpływ na rozstrzygnięcie.

WSD znajduje zarzuty Obwinionego jako bezpodstawne w całości. Przede wszystkim brak jest podstaw do uchylenia rozstrzygnięcia OSD w niniejszej sprawie. Adekwatnie do dyspozycji art. 438 i 439 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w razie stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, niemożności zmiany orzeczenia z powodu reguły *ne peius*, konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Niewątpliwie nie zachodzi w niniejszej sprawie żadna z enumeratywnie wymienionych w art. 439 k.p.k. bezwzględnych

przesłanek odwoławczych, gdyż wszystkie wymogi formalne, prawne, a także wynikające z naczelných zasad postępowania zostały spełnione. W opinii WSD brak jest także podstaw do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, gdyż cały materiał w sprawie został oceniony w sposób prawidłowy z uwzględnieniem zasad przeprowadzania postępowania dowodowego oraz z poszanowaniem praw każdej ze stron postępowania, a tym samym całokształt okoliczności sprawy stanowi wystarczającą podstawę rozstrzygnięcia.

Podsumowując ocenę ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd *meriti*, mając na względzie zarzuty Obwinionego, WSD stwierdza, że adekwatnie do art. 410 k.p.k., podstawą orzeczenia jest całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania. W szczególności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób spójny i logiczny przedstawił motywy, na których oparł rozstrzygnięcie w sprawie, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione oraz na jakich dowodach opierał się podczas orzekania. Z oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynikało, że okoliczności faktyczne nie budzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez Obwinionego, a tym samym nie zachodzi potrzeba ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego. Należy podkreślić, że powyższa ocena odnosi się nie tylko do okoliczności związanych z samym zarzutem postawionym Obwinionemu, ale także co do okoliczności czynu, który nie budził wątpliwości, tym bardziej że dowody były niezbite.

Zdaniem WSD nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony w punkcie 1 odwołania – zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art.70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez niezastosowanie tego przepisu polegające na zaniechaniu uwzględnienia, że karalność przewinienia dyscyplinarnego z dnia 20 listopada 2015 r. ustała po 5 latach, tj. z dniem 20 listopada 2020 r.

Zgodnie z art. 70 ustawy o radcach prawnych jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia przestępstwa. W niniejszej sprawie przewinienie dyscyplinarne, zarzucane radcy prawnemu D. F. polegało na tym, że dnia 20 listopada 2015 roku zachowywał się on agresywnie i w stosunku do sierż. Błażeja Robakowskiego używał słów uważanych za wulgarne i obraźliwe, czym znieważył go podczas i w związku z wykonywaniem czynności służbowych. W sprawie tej prowadzone było postępowanie karne przeciwko D. F. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. Umarzając niniejsze

postępowanie karne postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w uzasadnieniu tego postanowienia wskazał, że w ocenie Sądu D. F. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 226 § 1 k.k., a czyn popełniony przez niego był również czynem zawinionym i społecznie szkodliwym w stopniu zdecydowanie wyższym niż znikomy.

Określony w art. 70 ust. 2 ustawy z 1982 r. o radcach prawnych zwrot: "zawiera znamiona przestępstwa", należy interpretować w sensie ustawowego opisu typu czynu zabronionego. W doktrynie podkreśla się przy tym, że „gdyby ustawodawca chciał, aby przesłanką wydłużenia terminu przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego (...) było stwierdzenie przestępczości czynu, wówczas użyłby sformułowania stanowi przestępstwo” (S. Krajnik, Przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego zawierającego znamiona przestępstwa a zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu dyscyplinarnego, IUS Novum 3/200). Gdyby wolą ustawodawcy było to, aby przedłużenie terminu przedawnienia dyscyplinarnego mogło występować jedynie w sytuacji skazania obwinionego wyrokiem sądu karnego, dałby temu wyraz w odpowiedniej konstrukcji przepisu używając sformułowania „stanowi przestępstwo”).

Okres przedawnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. reguluje art. 101 § 1 pkt.5 kodeksu karnego, z którego wynika, że karalność tego przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Jednakże zgodnie z art. 102 k.k. jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Brzmienie tego przepisu zostało ustalone na podstawie art. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (która to nowela weszła w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia) i zgodnie z art. 2 tej ustawy do czynów popełnionych przed dniem wejścia jej w życie stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Przed tą nowelizacją Art. 102 k.k. stanowił, że jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Jednakże ustawodawca zdecydował o wydłużeniu terminów przedawnienia karalności przestępstw, gdzie szkodliwość społeczna, w ocenie ustawodawcy, jest relatywnie większa, to decyzja o przywróceniu stanu ukształtowanego ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. (Dz.U. z 2005 Nr 132, poz. 1109) jawiła się jako konieczna i niezbędna.

Z uwagi na fakt, że czyn zarzucany obwinionemu zawierał znamiona przestępstwa należy przyjąć, że terminy przedawnienia powinny być określone zgodnie z regułami art.101 k.k i 102 k.k. W dacie czynu przestępstwo stypizowane w art. 226 § 1 k.k. przedawniało się po upływie 5 lat od daty jego popełnienia. Jednakże zgodnie z art. 102 (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu) jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa ustaje z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Należy jednakże zauważyć, że art. 102 k.k. został znowelizowany ustawą wskazaną powyżej. W odniesieniu do czynu obwinionego termin przedawnienia, zgodnie z nowym brzmieniem wynosi 15 lat. Nowelizacja ta weszła w życie z dniem 2 marca 2016 roku. Zatem w przypadku, gdy w dniu wejścia w życie nowelizacji artykułu 102 k.k. nie upłynął termin przedawnienia zarzucanego obwinionemu czynu, to należy stosować przepisy w nowym brzmieniu (tak SN w wyroku z dnia 8.08.2019 r., II DSI 30/19, OSNID 220, nr 3). Wobec powyższego przyjąć należy, że termin przedawnienia czynu zabronionego, który *de iure* został przypisany obwinionemu upłynie w dniu 20 listopada 2030 roku.

Zdaniem WSD nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony w pkt 6 odwołania – obrazy postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 70⁶ ust. 3 ustawy o radcach prawnych w zw. Z § 1ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 KRRP z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, polegającą na obciążeniu obwinionego kosztami postępowania w maksymalnej wysokości 3 000 zł. WSD po analizie całości przedmiotowej sprawy, długości jej procedowania i zaangażowania organów dyscyplinarnych stwierdza, że przyjęta wysokość kosztów, która co należy podkreślić mają charakter zryczałtowanych, jest właściwa i odzwierciedla zarówno nakład pracy organów dyscyplinarnych jak i zawilości prawne zaistniałe w sprawie. Dodatkowo wskazać należy na znaczne wydatki poniesione przez samorząd radców prawnych na prowadzenie tego postępowania.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie § 1 ust. 1 pkt 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w zw. z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych,

obciążając obwinionego kosztami tego postępowania w całości i ustalając wysokość tych kosztów na kwotę 1800,00 zł.